

teind olla ja palus koolmeistri käest ihu muhulust enesele trahwits. —

Koolmeister tegi seda õige kuriva meelsga, sest ta ei tahtnud mitte teise last muhelsda, aga ta teadis ta ühel hoobil, et ihularistu turjategijutele parə on, seepärast wöttis ja karistas ta Marti. Vaene Mart lannatas karistuse välja, et see tale fülbibe oli.

Kogu Mardi karistuse aja oli aga suur wallatu P. uii imeliku nägu; ta väga rii just kui folletand lapsa leht; ta parem läsi, kellega ta oma kirjut'se sulge hoidis, wärises just kui haava leht, ja iga hoobiga, mis Mardile anti, ehmatas ta nõnna, nugu oleks õues välju lõönd. Kui niiud vaene Mart oma muhuluse oli lätté saand ja see peale looli tunnid otso said, siis jaime ta mõuels tunnits priile. Wallatu suur S. lahutas ennast lohe teistest äro, läks ühte isearaliflu oea uuel ja seisis norgus näuga seal. —

Pärast lounat ietusime, mina ja Mart Truu õues koolimaja seina äres ja õppisime, aga Mardi

näit oli alati rahutu oset näha; ta jöi õppimise tallal wahest läspõjakil seisma ja rääkis wahest suminal mõne sõna oma ette. Mina aga ei wöind arvata, mis see pidi tähendama. Aga seda ma füll hea meelega ueskuda ei tahtnud, et tema tööste see turjateggia oli.. See et ega ta seda paari suutäie sepiku eest oma peale ei wöind wöötta, sest ta teadis jo väga hästi, et inimene mitte ütspäinis leivast ei elu. Ta pidas ennast ka alati viisi pärast üles ja koolmeister ei öölnud tale üsagi santi sõna. —

Just kui ma parajastie Mardi lääst tahtsin jarelpärima hafata, seäls astus meie wallatu suur S. karlipeti nurga tagant meie juure.

Aga ennä imet! — Meie armja Mardi ja wallatumu suure S. wahel oli juba mõnda aega tagasi wäite näotslemine tõuenud ja oli eessejewat moodi hafand: noab olid enne teine teise naabris eland ja jo siis olla suur S. väga wallatu laps olub; ta hafand teiste üleskäteländ noorte inimestega ümberläima ja see tegi meie wäitse armja Mardile südame walu, seepärast palus ta siis suurt